

ת"פ 10133/07/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 10133-07-19 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
בפני כבוד השופטת סימי פלג קימלוב

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**להלן: "חוק העונשין"**), עבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין וביצוע עבירה של תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

2. כעולה מעובדות כתב האישום היו הנאשם והגברת פלונית (**להלן: "המתלוננת"**) בני זוג לשעבר. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 03.06.2019 עת שהתה המתלוננת בדירתה, ברחוב הגליל בקרית ביאליק איים הנאשם בפגיעה בגופה בכך שצעק לעבר חלון דירתה **"אני ראיתי אותך, תדברי איתי אני בא עכשיו תפתחי את הדלת, אם אני עולה אני מטפס בשנייה או שתפתחי את הדלת או שאני מטפס אמרתי לך שאני אשתחרר ואני אהנה השתחררתי ובאתי.."**. בהמשך עלה הנאשם לדירה והחל לדפוק בחוזקה בדלת הדירה. במעמד זה ניתק הנאשם את החשמל בדירה והמתלוננת התקשרה למשטרה.

בהמשך ולאחר ששוטרים עזבו את המקום שב הנאשם לדירה והחל לזרוק אבנים וחתיכות עץ לעבר חלון הדירה כך שהתריסים נשברו ואחת האבנים פגעה במותנה של המתלוננת.

3. הנאשם הכחיש המיוחס לו וכפר בעובדות כתב האישום, לטענתו לא נכח במקום בזמן הרלוונטי לכתב האישום.

טענות הצדדים:

4. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק היא מחלוקת עובדתית הנוגעת לשני נושאים: האחד, האם הנאשם הגיע לדירתה של המתלוננת, הזיק לרכוש, איים על המתלוננת ותקף אותה. כמו כן בין הצדדים מחלוקת משפטית, בהנחה שאכן הגיע והשמיע הדברים המיוחסים לו, האם תוכן הדברים המיוחסים לנאשם מהווים איום.

5. באת כוח התביעה טענה, כי יש לתת אמון מלא בעדותה של המתלוננת, כי הנאשם איים עליה, הזיק לרכוש וכתוצאה מכך תקף אותה. טענה ב"כ התביעה כי המתלוננת מסרה גרסה עקבית והגיונית ולא נפלו בה סתירות של ממש.

6. לטענת בא כוח הנאשם, יש לתת אמון בגרסתו של הנאשם, שלפיה לא נכח במקום ולחילופין טען ב"כ הנאשם, טענת הגנה חילופית ומכוחה, בהנחה שבית המשפט יקבע כי הנאשם נכח במקום ואף ביצע את המיוחס לו, אין להרשיעו בעבירת התקיפה, שכן, לטענתו, כלל לא נחקר אודותיה ובנוסף תוכן הדברים המיוחס לנאשם לא מהווה איום כמשמעותו בסעיף 192 לחוק העונשין.

7. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, שכנים ואנשים משטרה, כמו כן הוגשו מסמכים ותצלומים.

8. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

פרשת התביעה :

עדות המתלוננת

9. העידה המתלוננת בבית המשפט וסיפרה כי בעבר הכירה את הנאשם ולטענתה, זה האחרון פיתח התנהגות אובססיבית כלפיה וסיפרה את הדברים הבאים:

"הכרנו כפי שכל אדם מכיר, לא בעניין זוגיות, אלא כבני אדם. לאחר מכן הפך זאת לאובססיביות. הוא אמר שהוא אוהב אותי, החל לכתוב לי מכתבים, לבוא לדפוק על הדלת, לעמוד 24 שעות מתחת לבניין. כאשר אמרתי לו לא, החל לטפס על עץ מול ביתי לקומה שנייה כדי להסתכל מה אני עושה בבית"

משנשאלה מה מהות היחסים ביניהם, השיבה:

"מבחינתי, שום דבר. מבחינתו אני אשתו. אנשים שואלים אותי מה שלום בעלך, הוא מספר לאנשים שאני אשתו".

10. באשר לאירוע מושא כתב האישום תארה המתלוננת:

עמוד 2

"...הוא בא אלי, החל לצעוק את שמי, לקרוא לי, הסתכלתי בחושך והבנתי שזה הוא. לא הייתי צריכה להיות בבית. אני לא יכולה לגור בבית שלי כי המשטרה אומרת לי לא להיות בבית, לוקחים אותי בניידת לאזור המרכז. אני בבריחה כל הזמן מהנאשם. באותו יום הוא תפס אותי, כי עובדת הרווחה תפסה אותי ובקשה שאהיה בבית כי היא באה לביקור בית לראות את החלון ששבר כדי לעזור לי.

הוא בא אלי למרות שהיה כנגדו הרחקה, הוא צעק מלמטה, קרא לי, הבנתי שזה הוא, אני רועדת מפחד. הוא בא, יצאתי מהחלון ואמרתי לו "... תחיה את חיך ותעזוב אותי, מה אתה רוצה ממני" תחיה את חיך גם". ... הוא אמר לי כשאזהבים לא עייפים, משהו כזה. נכנסתי וסגרתי את החלון ואז הוא התעצבן ועלה למעלה, קרא לי והחל לדפוק בדלת, לא דפיקה עם הידיים אלא משהו כבד, כמו ברזל, משהו שהרעיד את הבניין. ניסה לפרוץ, רעדתי ובכיתי, התקשרתי למשטרה ולבן דוד קרוב שיגיע ויציל אותי. הבן דוד הגיע לפני המשטרה, הבן דוד עלה למעלה. פתחתי, הוא נכנס, סגרנו את הדלת והשוטרים הגיעו. השוטרים הגיעו, קיבלו תלונות, אמרו לי שעשו סיבוב ושאלך לישון ושלא אפחד כי הוא לא באזור. אמרתי להם אני רגילה שהוא מטפס על עץ או מתחבא. איך שהם הלכו, הניידת יצאה מהחנייה, הוא עלה למעלה והחל שוב מכות על הדלת שלי. החל לאיים... קילל ואיים. זרק דברים מלמטה. בקבוקי בירה, ערום, מוריד את חולצתו. ביתי על כביש ראשי. מסתובב ערום עם בקבוק בירה... בזמן שהוא דפק בדלת הוא הפיל לי את החשמל שלי בארון חשמל. אני סובלת. הוא עלה עוד פעם. איך שהניידת יצאה מהחנייה הוא עלה והתחיל לדפוק, ואח"כ ירד והתחיל לזרוק דברים חזקים הוא שבר את כל התריס, עדיין לא מתוקן כי אין לי כסף לתקן את זה..הוא אמר שרמוטה.. אמרתי לך שאשתחרר והנה השתחררתי. מלא דברים אני כבר לא זוכרת. הוא קילל ואיים. אני לא זוכרת. אני לא נתבעתי בחיים שלי ולא הייתי בחיים בבימ"ש".

11. לאחר שזיכרונה של העדה רוען הוסיפה המתלוננת:

"אני שכחתי להגיד שהוא אמר שהוא עוד מעט מטפס אם לא אפתח לו את הדלת. והוא כבר טיפס כמה פעמים ומצאתי אותו בזמן שאני מתעוררת עומד לידי ב - 2 בלילה. לא במקרה הזה"

12. ביחס לתקיפה ולהיזק ברכוש תארה המתלוננת:

"..לתריס שלי. הוא זרק אבנים, עץ כבד, הוא אסף כנראה. (המתלוננת משתמשת בזרועותיה על מנת להמחיש זריקת משהו כבד) וזה פגע בי פה (מצביעה על ירך ימין). נפגעתי מזה וסגרתי את עצמי בשירותים וחיכיתי שהניידת תגיע והתקשרו אליי... זה סלון גדול עם תריסים ומאחורה יש תריס וחלון. הוא שבר את כל החלון ויש גם סדק על הזכוכית מהאבנים"

13. לבית המשפט הוגשה תמונות המתעדת את הנזק שנגרם לתריסי חלון הדירה וכן נראה גזע עץ על רצפת הדירה- סומנו 1/ת, 2/ת. כמו כן במסגרת עדותה של המתלוננת הוגש דו"ח העימות שנערך בין הנאשם למתלוננת הוגש וסומן 5/ת.

14. לבית המשפט הוגש דיסק ותמליל שיחה - (ת/3, ת/א3) שערכה המתלוננת עם חוקרת המשטרה, ענבל אטיאס. משיחה זו עולה שהמתלוננת פנתה לחוקרת וסיפרה לה על האירוע מושא כתב האישום, כשמצוין על ידי החוקרת במזכר ת/3 כי המתלוננת נשמעת בוכה ומתנשפת ומספרת כי כמעט רצח אותה בלילה ושבר לה את חלונות הדירה, התריס.

15. בהמשך עדותה של המתלוננת הוגש תצלום שיחות מתוך יישומון המסרים "ווטסאפ" - ת/4. מת/4 עולה כי למכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת התקבלו שיחות והושארו הודעות קוליות ממספר שאינו מוכר, המתלוננת זיהתה את קולו של הנאשם וסיפרה :

"בפעם הראשונה כשהוא התקשר כשהייתי במרכז, כשהייתי שם התקשר בלילה מישהו בוצאפ ואני עדיין לא ידעתי שהוא משוחרר, או לא זוכרת, עניתי והוא אמר לי תחזרי הביתה וכל מיני, הוא דיבר. הוא דיבר יפה. תחזרי הביתה אני לא אגע בך לא אעשה לך כלום. אז הבנתי שהוא משוחרר והחלטתי לא לענות לו".

16. בעניין זה ציינה ב"כ המאשימה, כי הנאשם היה דרוש מעצר באותה תקופה שלאחר האירוע מושא כתב האישום, עת התקבלו השיחות וההודעות הקוליות באפליקציית הווטסאפ, טרם מעצרו של הנאשם.

17. ביחס לתקיפה העידה המתלוננת כי כתוצאה מזריקת החפצים לעבר דירתה נפגעה במותנה מה שגרם לה לסימן אדום שחלף לאחר מספר ימים.

18. בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת על ידי הסנגור כיצד זיהתה שמדובר בנאשם והשיבה:

"אותו יום ? אני יודעת מי הגיע אליי הביתה כי אני שמעתי את הנאשם צועק מלמטה וקורא לי בשם שלי. אני כבר רגילה שנים שהוא קורא מלמטה. זו לא פעם ראשונה.. אני מכירה את קולו, איך שהוא קורא לי 'X' אני כבר יודעת שזה הוא"

משנשאלה המתלוננת הכיצד זיהתה כי המדובר בנאשם, שכן טענה כי היתה בביתה, השיבה: **"בהתחלה שמעתי ואח"כ ראיתי"** ואשרה כי זיהתה את הנאשם בפנים.

19. משנשאלה המתלוננת מדוע בחקירתה הראשונה במשטרה לא סיפרה על עניין החבלה שנגרמה לה כתוצאה מהאבן שהשליך הנאשם לעבר דירתה וסיפרה על כך רק בחקירתה השניה, השיבה כי היתה נסערת עת מסרה עדותה במשטרה ויתכן והשמיטה פרט זה. ובהמשך אמרה המתלוננת כי היא עומדת על טענתה כי כתוצאה מהתקיפה נגרם לה סימן אדום שחלף לאחר מספר ימים. המתלוננת שללה כי יש לה סכסוך עם אדם אחר.

20. משעומתה המתלוננת עם טענת הסנגור ולפיה העלילה על הנאשם כדי להביא לכך שיתרחק ממנה, השיבה:

"ממש לא. אני לא בן אדם שאוהב לפגוע. אני אדם דתי. אני גם לא הייתי רוצה שייכנס לבית סוהר. אני עשיתי את שלי. מגיל 15 הייתי נשואה. הוא בן אדם צעיר, אני תמיד אומרת לו שיחיה את חייו, אני אישה מבוגרת, עוד מעט סבתא, למה אני?

ובהמשך נשאלה:

"ש. אם את לא רוצה שילך לבית סוהר, למה את מתנגדת להסדר?"

השיבה:

"אני לא ממציאה שום דבר. הוא בא אלי ועשה את מה שעשה.. אני בן אדם שמאמין, לעזור. הסתבכתי איתו כי עזרתי לו. אני אדם שעוזר תמיד. הסנגור שאל אותי כעת כאילו אני ממציאה זאת. לא. אני לא ממציאה זאת. לא שטוב לי שילך לבית סוהר, אך הוא ממשיך לבוא. גם כאשר ביהמ"ש אומר לו לא להתקרב אלי. פעם 13 שבימ"ש מרחיק אותו והוא בא. הוא הרס לי את החיים."

21. בחקירתה החוזרת הסבירה המתלוננת, כי תוך כדי שיחת הטלפון שניהלה עם מוקד 100 וכצוין על ידי השוטר "מודיעה צועקת בום..." היא בדיוק קיבלה את המכה וכלשונה:

"תוך כדי שדיברתי איתם זה קרה. אז גם שמעו שקיבלתי מכה"

22. תמלול השיחה שקיימה המתלוננת עם המשל"ט- הוגש וסומן ת/7. כן הוגשו, לבקשת הסנגור, הודעותיה של המתלוננת במשטרה- סומנו נ/1-3/3.

עדת התביעה הגב' רב"ש

23. העידה מטעם המאשימה, הגברת רב"ש אשר הודעתה במשטרה מיום 04.06.2019 הוגשה וסומנה ת/8. מהודעת העדה עולה כי היא מתגוררת בשכנות לבית המתלוננת, דלת מול דלת ומכירה את המתלוננת ואת הנאשם. מתארת העדה בהודעתה במשטרה כי בעת הרלוונטית לכתב האישום שמעה דפיקות חזקות, הביטה בעינית דלת ביתה והבחינה בנאשם מתדפק על דלת המתלוננת, כלשונה:

"אני שכנה של המתלוננת ואני גרה דלת לידה אני שמעתי אתמול בלילה לא זוכרת שעה דפיקות חזקות בדלת של השכנה שלי והסתכלתי בעינית וראיתי את בחור האתיופי, שתמיד בא לחפש את המתלוננת, אני מכירה אותו רק בפנים ולא יודעת את השם שלו, אני יודעת שבעבר היו הרבה מקרים שהוא בא והפריע...הזמנתי משטרה... אחרי זה שמעתי אותו מהכיוון של הכביש מקלל אמהרית וצועק... אני מבקשת לא להיות מעורבת כי אני מאוד פוחדת ממנו, הוא אדם לא צפוי בעבר ראיתי אותו הרבה פעמים מתחבא ליד הבית...אתמול סמוך לשעה 11 בבוקר ראיתי אותו בכביש...ואיך שראה אותי התחבא..".

עמוד 5

24. בחקירתה הנגדית הצביעה העדה על הנאשם כמי שהיה מעורב באירוע מושא כתב האישום. עוד סיפרה העדה, כי ראתה אותו בעבר יחד עם המתלוננת ברחוב, כשהם עולים או יורדים מהבניין. צינה, כי לא ראתה מה לבש הנאשם ובעדותה בבית המשפט טענה כי **"רק שמעתי דפיקות בדלת וחזרתי למיטה"**.

25. בחקירתה החוזרת הבהירה העדה, כי הסתכלה בעינית ומה שמסרה במשטרה, בסמוך לאירוע משקף את שאירע וכלשונה:

"כיום אני לא זוכרת, אבל אז זכרתי טוב יותר כי זה היה יום אחרי".

26. מצילום מסך מתוך הטלפון הנייד של המתלוננת המתעד את ההתכתבות ביישומון "וואטסאפ" שניהלה העדה עם המתלוננת בתאריך 04.06.2019 בשעה 10:43 עולה כי נרשמו ההודעות הבאות:

"העדה: היי מה קורא הייה לך אתמול ליילה קשה שמעתי הכול ... מה איתך עכשיו איפוא את עכשו."

המתלוננת: כן אתמול בא לעשות מה שהוא רע, רק בורא עולם הציל אותי... תודה רב"ש לי אני מצטערת גם אתם השכנים שלי סובלים בגללי.

העדה: אפוא את עכשו את בסדר היום הוא ראה אותי ברח לצד שני חולה נפש תישמרי על עצמך רק שתדעי שהוא בסביבה ביי."

המתלוננת: עכשיו אני אצל הקרובים שלי רחוקה מהקריות. אפה בדיוק ראית אותו, רב"ש?? המשטרה מחפשת אותו.

העדה: אני ראיתי אותו בבוקר תמיד המטרונית והוא שוב שם לך ניירות בדלת..."

עד התביעה מר י"ל

27. מטעם התביעה העיד מר י"ל, אף הוא שכן של המתלוננת. הודעתו במשטרה מיום 06.06.2019 הוגשה וסומנה ת/9 ממנה עולה, כי בעת הרלוונטית לכתב האישום שמע צעקות וקללות, לדבריו המתין כמה דקות ומשהצעקות לא פסקו התקשר למשטרה בעילום שם וביקש לשלוח ניידת לבדוק מה קורה, לדבריו **"שמעתי גבר צועק באמהרית ומקלל בעברית שרמוטה זונה"** כן מסר כי **"שמעתי שזורקים דברים וכאילו דברים מתנפצים על הרצפה...שמעתי בכי של בחורה זה היה הבכי של ריקי השכנה מלמעלה אני יודע שזאת היא כי רק היא גרה מעליי"**.

28. בחקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא מכיר היטב את הנאשם וזיהה את קולו בוודאות כמי שצעק באירוע נשוא כתב האישום וכלשונו:

"מכיר אותו טוב. הזמנתי אותו כמה פעמים לקפה. נתתי לו טלפון, השאלתי לו טלפון. אין לי דבר אישי נגדו. אני מוטרד מהקטע הזה שהוא עולה לי המזגן, מטפס לי על המזגן, שבר לי את

התריסים... זיהיתי בוודאות שזה הקול של הנאשם. אין מישהו אחר".

עדת התביעה הגב' ענבל אטיאס

29. העידה בבית המשפט הגברת ענבל אטיאס, חוקרת בתחנת זבולון, באמצעותה הוגשו מזכרים ומסמכים שערכה. באמצעות עדה זו הוגש המזכר בעניין שיחה שקיימה החוקרת עם המתלוננת- (ת/10). מת/10 עולה כי במהלכה של השיחה נשמעה המתלוננת נסערת ובוכיה ומסרה לחוקרת את שאירע, וכך תיארה החוקרת את הלך הרוח של המתלוננת:

"בתאריך 03.06.2019..קיבלתי הודעה קולית מהמתלוננת .. ובהודעה המתלוננת נשמעה בוכיה מסרה כי היום כמעט רצח אותה בלילה, לדבריה לא היה דבר כזה ואלוהים הציל אותה, הנ"ל נשמעה בהיסטריה ולא הפסיקה לבכות בהודעה..."

כן הוגש תמליל ההודעה הקולית הנזכרת במזכר ת/10- וסומן ת/3.

30. עוד הוגשו במסגרת פרשת התביעה תמלילי השיחות שנערכו בין המודיעים השונים, לרבות המתלוננת, לגבי האירוע נשוא כתב האישום למשל"ט- ת/7.

31. באמצעות עדה זו הוגש מזכר- ת/12 לגבי שיחה שערכה החוקרת עם דודה של המתלוננת, איתי דוד, אשר נכח בחלק מהאירוע, אולם סרב בכל תוקף להגיע למסירת עדות.

32. באותו עניין הוגש בהסכמה מזכר שנערך על ידי החוקרת, אורית קוגן סעד, שאף הוא מתעד ניסיונות זימון העד, איתי דוד, למסירת עדות- הוגש וסמן ת/21.

33. כן הוגש מזכר אודות שיחה שערכה החוקרת עם הגברת שקד גליה ממשרד הרווחה בקרית ביאליק- הוגש וסומן ת/13. בבית המשפט הסבירה החוקרת נסיבות עריכת המזכר, ת/13 וכלשונה:

"החשוד היה דרוש לחקירה ועוסית מטפלת של הקרבן (המתלוננת), בשם שקד, מסרה לי כי הנאשם ניגש למשרד הרווחה ובקש סיוע כי הינו דר רחוב. התקשרה אלי ישירות כי אני דיווחתי לה על האירוע שתטפל בקרבן. אז ביקשתי משקד שתיצור עמו קשר כדי שנתאם מעצר, כי הוא ברחן. נעשו מס' ניסיונות לאתרו. היא מסרה לי לדבר עם דליה שהינה עו"סית וכך תיאמנו שיגיע בשעה 14:00 בתאריך 30.06.19. נשלח צוות בילוש".

עד התביעה פרדי סטריזקוב

34. לבית המשפט הוגשו מזכרים אודות ניסיונות המשטרה לאתר את הנאשם, כן הוגשו דוחות פעולה המתעדות מעצרו של הנאשם ביום 30.06.2019.

35. עוד העיד החוקר, פרדי סטריזקוב, חוקר אלמ"ב בתחנת זבולון, אשר העיד כי ערך ביקור בדירת המתלוננת יום למחרת האירוע נשוא כתב האישום, הבחין בתריסי הדירה השבורים וכן בבול עץ אותו תפס, הסביר העד, כי למיטב ידיעתו, לא ניתן היה להפיק דנ"א מאותו בול עץ, שכן מדובר בחפץ מחוספס.

פרשת הגנה

עדות הנאשם

36. במסגרת פרשת הגנה העיד הנאשם בלבד. בעדותו הכחיש הנאשם כי נכח בעת הרלוונטית לכתב האישום במקום האירוע וטען:

"לא הגעתי לשם. ניסיתי להתקשר, היא עבדה בעבר בעירייה. היא אמרה לי שאתה צריך עזרה, אני לידך. חוץ מזה לא הלכתי לביתה. יש לה את החיים שלה ולי יש את החיים שלי. בסך הכל הלכתי לרווחה בקרית ביאליק, בקריון. המשטרה גם לקחה אותי משם מהרווחה. תמיד הייתי שם. הייתי צמוד לעזרה. ביקשתי עזרה מהם. זה המקום שהייתי ישן, ...לא היה לי לאן ללכת. המקום היחיד שהיה לי זה הלכתי לשם. קיבלתי עזרה בשכ"ד והמתלוננת אמרה לי אתה לא צריך לשכור דירה אתה צריך להיות איתי. זה היה לפני שנה וחצי בערך... זה היה בחודש ששישי... לא הייתי במקום. לא הגעתי לסביבה שלה. כל היום אני יושב בקריון וישן שם, באזור אפק יש בן אדם שאני מכיר והוא עזר לי באוכל ונתן לי לישון במחסן שלו במזרון יום יומיים. הוא אמר לי שצריכים לראות אותי שאני אהיה שם".

37. משהוטח בפני הנאשם כי לאחר שהמשטרה עזבה את המקום, הוא חזר השליך אבנים ובול עץ לתוך דירת המתלוננת והביא לשבירת התריסים ואחת האבנים אף פגעה במותנה של המתלוננת, השיב:

"לא הייתי שם. זה מה שאת אומרת... אני לא הייתי שם. אם יש לכם את האבנים תעשו בדיקת דנ"א ותוכיחו. היא אישה היא יכולה להיות עם אנשים אחרים גם. לא רק בגלל שבעבר הייתי אז זה אני ? זה סטיגמה".

38. על מהות הקשר עם המתלוננת סיפר הנאשם:

"בהתחלה היינו ידידים. כשהיתה נשואה עוד אני מכיר אותה. אבל חברות זה 9 שנים. אני והיא יוצאים 9 שנים כבני זוג. אבל אני מכיר אותה כשהיתה נשואה".

39. הנאשם שלל כי פיתח תלות במתלוננת ולדבריו ההיפך הוא הנכון, כלשונו:

"באמת אני לא תלוי בה, היא תלויה בי. היא לוקחת טיפול כדורים, שותה, אני

יש לה קשרים עבדה בעירייה, בקק"ל קצת, אני לא רוצה להתבטא. היה לה שם אחר לגמרי. יש לה יותר קשרים ממני עם מקומות עבודה ועם משרד הרווחה. פעם שעברה היא לקחה אותי

וסידרה לי".

40. לשאלת בית המשפט מדוע התקשר למתלוננת 30 פעמים, השיב:

"אני משיב אני מכיר אותה שהיא עם חברות שלה היא לא תענה לי, בזמן שאנחנו רבים היא לא עונה. היא תמיד יושבת עם חברות שלה ועם אחותה. המשכתי לצלצל כי הייתי ברחוב רציתי את העזרה שלה. היא יכולה לעשות טלפון אחד ולעזור לי. היא מכירה את המנהל ואת העובדות הסוציאליות.

לשאלת ביהמ"ש לאחר שהיא לא ענתה לי, מה עשיתי, אני משיב שהתקשרתי גם אני עוד פעם ועוד פעם לרווחה".

41. ביחס לשכן, אשר העיד, כי שמע וזיהה את קולו של הנאשם כמי שנכח בעת הרלוונטית באירוע נשוא כתב האישום, טען הנאשם:

"הוא לא ראה אותי והוא גם לא אמר שראה אותי... לשמוע הוא יכול לשמוע מלא אנשים. השכנה אמרה שהיא שמעה אתיופי. 90% גרים אתיופים שם...הוא יכול להגיד הכל. הוא ראה אותי? מאז שאמרתי לו שאני רוצה להשכיר את הדירה הזו הוא אמר שאני רוצה להשתלט על הבניין".

42. הודעות הנאשם במטרה הוגשו וסמנו ת/22, ת/23.

גרסתו של הנאשם במשטרה

43. הנאשם אמר בחקירתו כי התקשר למתלוננת והיא לא ענתה וסיפר שרצה לבקש ממנה עזרה במחלקת הרווחה כי בעבר אמרה לו שהיא תעזור לו. הנאשם אישר שהתקשר כ - 30 שיחות ואמר שמאחר ולא ענתה המשיך להתקשר כי חשב שהיא עסוקה. הנאשם הכחיש שהתקשר ממכשיר נייד אחר ושוחח עם המתלוננת.

44. בחקירתו השנייה הכחיש הנאשם כי יצר קשר עם המתלוננת לאחר שחרורו ממאסר. כמו כן הכחיש הנאשם כי הגיע לביתה של המתלוננת במועד האירוע ואף הכחיש את האירוע עצמו וטען כי המתלוננת ממציאה אותו ואף אמר שלמתלוננת סכסוכים רבים עם אחרים.

דין והכרעה:

45. לאחר ששמעתי את המתלוננת ויתר עדי התביעה באופן בלתי אמצעי, לאחר ששמעתי את הנאשם ולאחר שנתתי דעתי למוצגים ונדרשתי לטיעוני הצדדים מצאתי, כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום. אני נותנת אמון מלא בגרסת המתלוננת ובעדות העדים שהעידו מטעם התביעה. מנגד, אינני נותנת אמון בגרסת הנאשם.

46. המתלוננת מסרה בעדותה גרסה קוהרנטית, עקבית והגיונית וכזו הנתמכת בראיות חיצוניות רבות. אציין כי חרף המעמד המרגש עבור המתלוננת היא ניצבה איתנה מול הנאשם וסיפרה את גרסתה וניכר היה כי היא מאסה במעשיו של הנאשם אשר משבשים את חייה השגרתיים וגורמים לה לברוח אף מביתה והיא ביקשה את עזרת בית המשפט נוכח החשש ממנו.

לאורך כל עדותה של המתלוננת בבית המשפט ניתן היה להתרשם כי היא מתרגשת, והמעמד קשה לה. המתלוננת ידעה לדייק בפרטים לרבות כאלה הנוגעים לליבת האישומים, היינו באיזה מקרים דובר בקללות וצעקות ואילו מקרים הדברים הגיעו לכדי אלימות של ממש.

47. תיאורי האלימות לא היו מופרזים או מועצמים. במובנים מסוימים המדובר בתיאורים מינוריים כגון של החבלה שנגרמה לה "סימן אדום במותנה". ברי כי לו הייתה מחפשת להעליל על הנאשם ולהפלילו בדברים שלא עשה, הייתה מוסרת תיאור אלימות קשה, בוודאי קשה יותר מאשר המקרה המפורט בכתב האישום.

48. העובדה שהמתלוננת ביקשה לעזוב את מקום מגוריה בדחיפות כה רבה מעידה על גודל המצוקה בה הייתה מצויה. יודגש, כי המתלוננת לא ביקשה תחילה לערב את המשטרה. היא הסתפקה בהתכנסות בביתה, משהנאשם לא חדל והסלים את התנהגותו באופן שניתק החשמל מדירתה, או אז התקשרה המתלוננת למשטרה.

49. המתלוננת תיארה תיאור אותנטי וציינה מפורשות: " אני לא בן אדם שאוהב לפגוע. אני אדם דתי. אני גם לא הייתי רוצה שייכנס לבית סוהר. אני עשיתי את שלי. מגיל 15 הייתי נשואה. הוא בן אדם צעיר, אני תמיד אומרת לו שיחיה את חייו, אני אישה מבוגרת, עוד מעט סבתא, למה אני? ... אני בן אדם שמאמין, לעזור. הסתבכתי איתו כי עזרתי לו. אני אדם שעוזר תמיד. הסננור שאל אותי כעת כאילו אני ממציאה זאת. לא. אני לא ממציאה זאת. לא שטוב לי שילך לבית סוהר, אך הוא ממשיך לבוא. גם כאשר ביהמ"ש אומר לו לא להתקרב אלי. פעם 13 שבימ"ש מרחיק אותו והוא בא. הוא הרס לי את החיים".

50. פרטים רבים מעדותה של המתלוננת מאומתים בראיות חיצוניות, תריסי הדירה השבורים, בול עץ שנמצא במקום, השכנה שהעידה כי הבחינה בנאשם מבעד לעינית הדלת וזיהתה אותו, עדות השכן שזיהה את קולו של הנאשם ומכיר אותו באופן אישי, כל אלה מלמדים אל חיזוק לגרסתה של המתלוננת. גם אם אין עדים נוספים למעשי האלימות הקונקרטיים, יש בכל אותן נקודות שצוינו ואומתו (הגם שנמצאים במעטפת של האירוע), לחזק את גרסתה.

התהיות אותן העלה ב"כ הנאשם, הן תהיות בלבד ואינן מגיעות לכדי סתירות בגרסת המתלוננת, לא כל שכן סתירות היורדות לשורשם של דברים.

51. השתכנעתי, כי אם וככל שנפלו פערים בין גרסתה של המתלוננת במשטרה לבין גרסתה בעדות, הרי שמדובר בפערים שוליים בלבד, שנבעו מהלך הרוח בו היתה שרויה המתלוננת כעולה ממוצגי התביעה.

52. עצם הפניה של המתלוננת לטלפון האישי של חוקרת המשטרה ביום למחרת האירוע מושא כתב האישום מלמדת על המצוקה בה זו הייתה נתונה ומוסיפה נוסף נוסף של אמינות, המתלוננת ידעה לפרט על המצוקה בה הייתה מצויה. מצבה הנפשי של המתלוננת אף הוא מחזק את גרסתה.

53. לסיכום התרשמותי מעדי התביעה הרי שנתתי בהם אמון מלא בעדותם. באשר לשכנים מר י"ל ורב"ש. המדובר בשכניה של המתלוננת, ללא כל סכסוך קודם עם הנאשם ובוודאי ללא כל אינטרס להפלילו. ולפיכך מצאתי כי עדותם מהימנה ומחזקת גרסת המתלוננת. לכך שי להוסיף את ההתכתבויות של השכנה רב"ש עם המתלוננת. מדובר בתיעוד שלאחר האירוע מושא כתב האישום ונראה כי הוא משקף את מצב הדברים כהווייתם ואת מצבה של המתלוננת לאחר האירוע מושא כתב האישום.

54. עדות הנאשם מעלה תהיות רבות, הנאשם גם לא מהסס לשקר ולהמציא מחדש גרסה ועובדות הנוגעות למתלוננת ולאישום, כפי שהדבר עולה ומודגש מעדותו בבית המשפט, מגרסאותיו במשטרה, כמו גם התרשמותי הבלתי אמצעית ממנו.

גרסת הנאשם אינה מקובלת עלי ולא הותירה עלי רושם אמין. העובדה שהנאשם התקשר עשרות פעמים למתלוננת (והוא מאשר זאת) מעידה כי הנאשם לא מניח למתלוננת, הגם שהיא איננה מעוניינת בקשר עמו. אינני נותנת אמון בגרסתו שחשב שהיא עסוקה או היתה עם חברות ולכן לא ענתה לטלפון.

55. אני רואה גם בהכחשת הנאשם לעניין הימצאותו במקום נשוא כתב האישום ובגרסתו הפתלתלה בעניין, משום חיזוק לראיות התביעה. הנאשם לא הפנה לראיה ממנה ניתן ללמוד כי אכן היה במקום אחר ולאור העדויות הסותרות גרסתו באופן מהותי ומצביעות על הימצאותו במקום ועל כך שביצע את העבירות, הרי שאני רואה בכך שקר בעניין מהותי.

56. כמו כן אינני מקבלת את ההסבר של הנאשם למספר שיחות הטלפון הרבות שעשה לטלפון של המתלוננת והסיבה שהתקשר אליה. הסבריו אלה הם ניסיון להרחיק עצמו מביצוע העבירות.

57. אשר לשקרי הנאשם, הגם שאין די בהם לצורך הרשעה נקבע בפסיקה כי שקרי נאשם יכולים להוות סיוע ראיתי, קל וחומר חיזוק כשאינן צורך בסיוע (ראו: ע"פ 2014/94 מוני בן נג'יב סלאח ואח' נגד מדינת ישראל פד"י נ (2) 637, וכן: י. קדמי, על הראיות (מהדורה משולבת ומעודכנת, תשס"ד-2003) חלק שני, בעמ' 720).

58. הכללים בקשר למשמעותם הראייתית של שקרי הנאשם נקבעו על ידי בית המשפט העליון בע"פ 161/72 מוסטפא עבדל קאדר סרסור נגד מדינת ישראל, פד"י כח (2) 220:

"התנאי הראשון הוא, כי השקר יהיה מהותי ולא בעניין פעוט ערך, התנאי השני הוא, כי השקרים נעשו

בזדון, ומתוך כוונה להעלים את האמת מפני בית-המשפט, ולא תוך פחד שיינתן נגד הנאשם פסק-דין שלא כדין. התנאי השלישי הוא, כי השקר יהיה ברור וחד-משמעי. והתנאי הרביעי הוא, כי השקר יוכח מתוך עדות עצמאית ולא מתוך העדות העיקרית הטעונה סיוע".

בע"פ 611/80 **מטוסיאן נ' מדינת ישראל**, פד"י לה(4) 85 אף הוסף תנאי חמישי לתנאים הנ"ל, אשר זה נוסחו:

"הייתי מוסיף בנושא שבפנינו... את התנאי, כי השקר גם אם הוכח, קשור אל העבירה עליה נסבה המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה".

59. על אף שבענייננו לא נדרשת תוספת ראייתית מסוג סיוע, שקריו של הנאשם יכולים להוות סיוע שכן הם עומדים בחמשת התנאים שפורטו לעיל בפסיקה, ובייחוד לאור שקרי הנאשם בדבר נוכחותו במקום האירוע. ראו ע"פ 6972/09 **פרנסואה אבוטבול נ' מדינת ישראל**, שם נקבע, בין היתר, כי בשקרי נאשם יש כדי להצטרף ליתר הראיות בתצרף הראייתית ולתמוך בהן ואולם, אין די בשקרי נאשם לכשעצמם כדי לבסס את הרשעתו בפלילים. "תפקיד" השקרים הוא במישור החיזוק ונחוצה תשתית ראייתית שאליה יצטרפו.

60. כך למשל לענייננו, בעימות שנערך במשטרה בין המתלוננת והנאשם-ת/5 מתארת המתלוננת את האירוע נשוא כתב האישום והנאשם מצדו הכחיש וטען, כי לא הגיע לביתה של המתלוננת.

משנשאל בעימות מדוע תשקר המתלוננת, השיב: **"היא לא רוצה שאהיה באזור שלה"** משעומת עם טענתו שלו ולפיה הוא לא מגיע לאזור מגוריה של המתלוננת אז מדוע שלא תרצה המתלוננת שיהיה בסביבתה, השיב: **"היא רואה אותי ברחובות"**, משנשאל האם המתלוננת הבחינה בו ברחובות, השיב: **"לא, ראיתי אותה אני, אבל אנשים אומרים שהיא רואה אותי"**, משנשאל איזה אנשים אמרו לו, השיב: **"אנשים אתיפים כל מיני"**.

61. כאמור לעיל, נוכחות הנאשם במקום האירוע הוכחה בעדותה של המתלוננת והתחזקה בעדות השכנים.

62. ב"כ הנאשם טען טענה חלופית לפיה, אם בית המשפט לא יקבל גרסת הנאשם שלא נכח במקום הרי שהאמירה של הנאשם אינה מגבשת עבירת איומים.

63. סעיף 192 לחוק קובע, כך:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

יסודות עבירה זו אינם כוללים תוצאה. אין נדרש להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרותיו. זו עבירה התנהגותית אשר היסוד הנפשי הוא מטרה או שאיפה להשגת הפחדה או הקנטה.

64. בע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, נקבעו שני מבחנים על מנת להבחין בין איום לאזהרה. הראשון, מבחן השליטה, האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע. השני, מבחן המהות, מה מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו, בבחינה האם מעשה מהווה איום אם לאו המבחן הוא אובייקטיבי:

"... הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה".

בע"פ 4210/09 **לירן נ' מדינת ישראל** (25.11.09), קבע בית המשפט:

"... מהצד האחר, בל נשכח כי החומרה הגלומה בעבירת האיום על פי תכליתה היא רצונו של האחד לשלול את הבחירה החופשית של הזולת על ידי איום בפגיעה בו שלא כדין... לדעתי, יש לאמץ את הגישה לפיה כוונה לפגוע באופן כזה בחירותו של הזולת מהווה גם פגיעה באוטונומיה שלו. זהו רובד מרכזי בחומרת המעשה".

65. לאור הדברים האמורים, אני קובעת, כי האמירה שנאמרה על ידי הנאשם מהווה איום על שלוותה ותחושת הביטחון של המתלוננת. במקביל, יש באמירה זו גם כדי לבטא את שליטתו של הנאשם במתלוננת, כאשר הביטוי מרמז, כי יש בידיו הכוח לעשות בה כרצונו. לא כל שכן, כאשר המתלוננת עצמה תיארה את פחדה מהנאשם ואת חששה כי בשל כך שאין עליו מורא הדין, יש באפשרותו לפגוע בה. יש בביטוי זה כדי לעמוד, אפוא, במבחנים לקיומה של עבירת האיומים. לפיכך, אני סבורה כי המאשימה הוכיחה את עבירת האיומים.

לעניין עבירת התקיפה

66. סעיף 378 לחוק מגדיר מהי תקיפה:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

67. סעיף 379 לחוק העונשין מבטא עבירה של "תקיפה סתם", שהיא עבירה התנהגותית, שאינה דורשת גרימת תוצאה:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

68. תקיפת המתלוננת באה לידי ביטוי במקרה שלפנינו בהשלכת האבן/חפץ לעבר דירתה של המתלוננת, אשר פגע במותנה וגרם לה לסימן אדום. לא מצאתי, כאמור, כי יש ממש בטענת הסנגור ולפיה העובדה שהמתלוננת לא ציינה עניין הפגיעה בהודעתה הראשונה אלא רק בהודעתה השנייה ועל כן יש בכך כדי להשמיט הקרקע לעניין ביצוע העבירה.

69. המתלוננת הסבירה, כי היתה נסערת. יחד עם זאת, כבר כשדיווחה המתלוננת למש"ט וביקשה את עזרת המשטרה, ציין מקבל ההודעה, השוטר כי המודיעה: "**צועקת בוססם שובר את התריס אחרי זה זרק אבנים**".

הרביץ לי קיבלתי מכה (בוכה)...(בוכה בהיסטריה צועקת) אייטיי... - ת/7.

70. כמו כן אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת התקיפה מאחר והנאשם לא נחקר בהודעותיו באזהרה על עבירה זו.

דרך המלך היתה להזהיר את הנאשם בחקירתו בדבר חשד לביצוע עבירת התקיפה. יחד עם זאת, בהתחשב בכך שהנאשם ידע על כתב האישום בחודש יולי 2019 ונחשף לכתב האישום לכל המאוחר בדיון בבקשה למעצר עד לתום ההליכים בחודש יולי 2019 וניתנה תשובה לכתב האישום בתאריך 07.07.2019 והנאשם מסר גרסתו ביחס לעבירת התקיפה במסגרת פרשת ההגנה -17.11.2019, לא מצאתי כי נגרם לנאשם נזק ועיוות דין חריף המצדיק זיכוי הנאשם מעבירת התקיפה.

71. לטעמי העובדה כי הנאשם נעצר בתאריך 30.06.2019 ובתאריך 04.07.2019 הוגש כתב האישום, והנאשם ידע כי מיוחס לו חשד לביצוע עבירת התקיפה, מצביעה על כך שלא נגרם לנאשם נזק חמור ועיוות דין.

יפים לעניינו הדברים שנאמרו ב ע"פ 5880/14 טלאל אלקרניאוי נ' מדינת ישראל :

"אכן, כפי שציין המערער בערעורו, הוא לא נחקר על אישום זה במשטרה, אך הייתה לו הזדמנות להציג את גרסתו במהלך עדותו בבית משפט קמא"

ראה עוד לענין זה גם: **רע"פ 1030/05 ריקו בריקו נ מ"י (3.2.05)**.

72. אשר לטענת הסנגור לענין מחדלי חקירה, בחנתי אותן, ואינני סבורה, כי נפלו פגמים בחקירה שיש בהם לפעול לטובת הנאשם.

73. טען הסנגור, כי העבודה שלא הופק די אן איי או לא נלקחו מעתקי טביעות אצבע מהחפצים שנתפסו בדירת המתלוננת קפחה את הגנת הנאשם ויש במחדלים אלו להביא לזיכוי של הנאשם. דין הטענה להידחות. ההלכה הפסוקה לענין זה קובעת כי יש לבחון האם חרף המחדל הונחה תשתית מספקת להוכחת האשם והאם בשל המחדל קופחה הגנתו של הנאשם או התעורר ספק סביר באשמתו. על בית המשפט לבחון, האם בהתחשב בתשתית הראייתית, מגיע משקלו של המחדל לכדי יצירת ספק סביר בדבר אשמו של הנאשם.

יש להבחין בין מחדלי חקירה לבין אי מיצוי הליכי החקירה.

ראה לענין זה האמור בע"פ 7546/06 **אבו סבית נ' מדינת ישראל (31.10.07)**:

"אף אם נניח כי אכן נפלו מחדלים מסוימים בחקירה, ואינני מביע כל דעה בענין, אין בכך כדי לסייע למערער. אכן, לעיתים יכולים מחדלי חקירה להוביל לזיכוי של נאשם (ראו, ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 4.6.06)). אולם, עצם קיומם של מחדלי חקירה אינו מהווה טעם מספיק לזיכוי של נאשם. על בית המשפט לבחון, האם המחדלים הנטענים מעוררים ספק סביר לגבי אשמתו של הנאשם (ראו למשל, ע"פ 4414/05 אבו חטב נ' מדינת ישראל (לא פורסם,

20.11.06)). השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר (ע"פ 5741/98 עלי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.6.99)).

משכך, אין להתמקד בשאלה, האם אפשר היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים אלא, האם במצב הקיים קיימות ראיות מספיקות להוכחת הנטען בכתב האישום, מעבר לספק סביר.

74. לא מצאתי ממש בטענות ב"כ הנאשם כי נפלו פגמים מהותיים בעבודת המשטרה. מה גם שהסביר החוקר פרדי סטריזקוב, כי לא לטעמו ניתן להפיק די אן איי מחפץ מחוספס. אמנם לא הוגשה כל חוות דעת בעניין זה, אך אין בכך לטעמי כדי להביא למסקנה כי נפל פגם היורד לשורשו של עניין ולהביא לזיכויו של הנאשם.

75. בתיק קיים מארג של ראיות ישירות ונסיבתיות שהציגה המאשימה, המוכיחות לטעמי, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אכן ביצע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

76. בנסיבות העניין, לאחר ששוכנעתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק את אשמתו של הנאשם אני מרשיעה אותו בעבירות של איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, בעבירה של היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין ועבירה של תקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ח' טבת תש"פ, 05 ינואר 2020, במעמד הצדדים